

Sygn. akt II AKa 276/22

Sygn. akt II AKa 276/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 czerwca 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Adam Wrzosek (spr.)

Sędziowie: SA – Ewa Jethon

SA – Katarzyna Capałowska

Protokolant: – Klaudia Kulbicka, st. sekr. sąd. Katarzyna Rucińska

przy udziale Prokuratora Marka Deczkowskiego i Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniach 15 marca i 1 czerwca 2023 r.

sprawy M. P. (1), syna K. i W. z domu R., urodz. (...) w P.

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego M. P. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 24 listopada 2021 r. sygn. akt XVIII K 139/20

utrzymuje w mocy wyrok w zaskarżonej części wobec oskarżonego M. P. (1);

zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym 1 300 (jeden tysiąc trzysta) zł tytułem opłaty za drugą instancję.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE

Formularz UK 2			
Sygnatura akt	II AKa 276/22		
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		

CZEŚĆ WSTĘPNA**Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 listopada 2021 r., sygn. akt XVIII K 139/20

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.		
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.		

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

2.2.2. Dowody niewuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach niewuwzględnienia dowodu.

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzuty	
	obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku, to jest art. 167 w zw. z art. 169 § 1 i § 2 k.p.k., szczegółowo opisana w ppkt 1) – 2) petitum apelacji. obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku, to jest art. 167 w zw. z art. 169 § 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 i § 2 k.p.k., szczegółowo opisana w petitum apelacji. obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku, to jest art. 7 w zw. z art. 410 k.p.k., szczegółowo opisana w pkt a - c petitum apelacji, obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku, to jest art. 424 § 1 k.p.k., szczegółowo opisana w petitum apelacji, błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę	# zarzuty niezasadne

	zaskarżonego wyroku, mający wpływ na jego treść, szczegółowo opisany w pkt a – e petitum apelacji. naruszenie prawa materialnego, to jest art. 286 § 1 k.k., naruszenie prawa materialnego, to jest art. 297 § 1 k.k.	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		
Zarzuty zawarte w apelacji nie są zasadne. W odniesieniu do zarzutów zawartych w pkt 1 – 2. Na rozprawie przed Sądem pierwszej instancji obrońca oskarżonego M. P. (1) złożył wnioski dowodowe, o których mowa w pkt 1 ppkt 1) – 2) petitum apelacji, dotyczące zwrócenia się do pokrzywdzonego Banku o udzielenie informacji jakimi dokumentami dołączonymi do zawiadomienia o przestępstwie, a złożonymi zdaniem Banku przez M. P. (1) i A. B. – P. w toku ubiegania się o udzielenie kredytu, dysponowali w dniu 7 lipca 2011 r., tj. w chwili podpisywania decyzji kredytowej: - Dyrektor Zarządzający Pionem Ryzyka L. O., - Dyrektor Zarządzający Pionem Bankowości Detalicznej K. T.. Sąd Okręgowy na podstawie art. 170 § 1 pkt 2 i pkt 5 k.p.k. oddalił powyższe wnioski, stwierdzając w uzasadnieniu postanowienia, że okoliczności, które miałyby być udowodnione nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż: „z zeznań przesłuchanych świadków oraz analizy zgromadzonych dokumentów wynika, opisane we		

wnioskach dokumenty pozostawały w dyspozycji Banku gdyż zostały tam przekazane przed podjęciem decyzji, na co wskazują pokwitowania otrzymane przez pracownika Banku i były one w dyspozycji M. P. (2), przygotowującej rekomendację do decyzji kredytowej, co wskazane jest w treści decyzji z dnia 7 lipca 2011 r. Uznać zatem należy, że dokumenty te były w dyspozycji wskazanych w treści wniosków obrońcy dyrektorów i mogli się oni z nimi zapoznać, natomiast z całą pewnością zapoznała się z nimi M. P. (2) przed przedstawieniem rekomendacji w ramach weryfikacji deklarowanych przez oskarżonego w treści wniosku o udzielenie kredytu dochodów uzyskiwanych w latach 2010 – 2011.” (k. 1081). Brak jest podstaw do kwestionowania powyższego rozstrzygnięcia. Wnioski o przeprowadzenie dowodów, których Sąd pierwszej instancji nie uwzględnił, zostały ponownie zgłoszone w złożonej apelacji. Nadto obrońca zgłosił wniosek o zwrócenie się do pokrzywdzonego Banku o udzielenie informacji jakimi dokumentami dołączonymi do zawiadomienia o przestępstwie, które zdaniem Banku zostały złożone przez małżonków P. dysponowała faktycznie B. P. i M. P. (2) w chwili podpisywania rekomendacji dotyczącej udzielenia kredytu. Wszystkie wnioski dowodowe zostały przez Sąd Apelacyjny na rozprawie w dniu 15 marca 2023 r. oddalone na podstawie art. 170 § 1 pkt 2 i pkt 5 k.p.k. W uzasadnieniu orzeczenia Sąd odwoławczy podniósł, że: „ Bank (...) do zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa dołączył dokumenty, którymi dysponował wydając decyzję kredytową nr (...) z dnia 7 lipca 2011 r.

Na poszczególnych dokumentach widnieją daty ich sporządzenia, a na kserokopiach dokumentów znajdują się adnotacje o ich zgodności z oryginałami oraz o dacie ich złożenia, naniesione przez Z. G. i P. L.. Fakt posiadania przez Bank (...) dokumentów dołączonych do zawiadomienia o przestępstwie świadczy, że Bank dysponował nimi przy podejmowaniu decyzji o udzieleniu przedmiotowego kredytu. Szczegółowo w tej kwestii wypowiedział się Sąd Okręgowy oddalając na rozprawie w dniu 8 listopada 2021 r. zgłoszone wówczas wnioski dowodowe. Jeżeli zdaniem obrońcy oskarżonego zachodzą wątpliwości, którymi z dokumentów dołączonych do zawiadomienia o przestępstwie dysponowały osoby rekomendujące udzielenie kredytu, tj. M. P. (2) i B. P. oraz podejmujące decyzję kredytową, tj. L. O. i K. T., to mógł on próbować wyjaśnić związane z tym kwestie podczas przesłuchania M. P. (2), B. P., L. O. i K. T. w postępowaniu prowadzonym przed Sądem pierwszej instancji. Z zeznań złożonych przez powyższe osoby na rozprawie przed Sądem Okręgowym wynika jednakże, że uzyskanie od nich szczegółowych informacji dotyczących kredytu udzielonego oskarżonemu i jego żonie, było praktycznie niemożliwe z uwagi na upływ czasu. Czynności związane z rekomendowaniem i wydaniem decyzji o udzieleniu przedmiotowego kredytu miały bowiem miejsce w 2011 r. Na dokumentach dołączonych do zawiadomienia o przestępstwie nie ma adnotacji M. P. (2), B. P., L. O. i K. T. o dysponowaniu lub zapoznaniu się z ich treścią. Nie jest zatem możliwe, aby pracownicy Banku (...) byli w stanie w sposób niewątpliwy potwierdzić lub wykluczyć, czy i które dokumenty

zostały przedstawione M. P. (2), B. P., L. O. i K. T.. Nie stanowi to jednakże podstawy do twierdzenia, że wyżej wymienione dokumenty nie były w dyspozycji osób wskazanych wyżej”.

Na marginesie należy zauważyć, że skarżący kwestionując zasadność oddalenia przez Sąd Okręgowy zgłoszonych wniosków dowodowych zarzucił obrazę art. 167 k.p.k. i art. 169 § 1 i § 2 k.p.k. Przepis art. 167 k.p.k. dotyczy inicjatywy dowodowej i przewiduje, że dowody przeprowadza się na wniosek stron lub z urzędu. Z kolei w art. 169 k.p.k. określono co winien zawierać wniosek dowodowy oraz wskazano, że może on zmierzać do wykrycia lub oceny właściwego dowodu. Przepisy te mają charakter porządkowy i dotyczą kwestii technicznych. Nie mogą one zatem stanowić podstawy prawnej zarzutu odnoszącego się do wydanego na podstawie art. 170 § 1 k.p.k. postanowienia o oddaleniu wniosku dowodowego.

Chybiony jest też zawarty w pkt 2 petitum apelacji zarzut obrazy wymienionych tam przepisów postępowania, w tym art. 193 § 1 i § 2 k.p.k. z uwagi na zaniechanie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu bankowości w celu ustalenia jakie informacje i dokumenty dotyczące oskarżonych zostały wzięte pod uwagę podczas oceny zdolności kredytowej oskarżonych, przez osoby rekomendujące i zatwierdzające przyznanie kredytu. Zasięgnięcie opinii biegłego jest dopuszczalne wówczas, gdy zachodzi potrzeba stwierdzenia okoliczności mającej istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i do jej ustalenia konieczne jest posiadanie wiadomości specjalnych. Ustaleń,

czy i jakie dokumenty zostały wzięte pod uwagę przez pracowników Banku podczas dokonywania oceny zdolności kredytowej oskarżonych mogły być zaś jedynie dokonane na podstawie czynności dowodowych polegających na uzyskaniu stosownych informacji i dokumentów z Banku udzielającego kredytu oraz przesłuchania osób, które w tym zakresie podejmowały decyzje. Ustalenie tego rodzaju okoliczności nie wymaga wiadomości specjalnych, co wyklucza korzystanie w tym zakresie z opinii biegłego z zakresu bankowości.

W odniesieniu do zarzutów zawartych w pkt 3 – 5.

Uznając jedne z dowodów za wiarygodne, a inne za niewiarygodne sąd kieruje się – zgodnie z art. 7 k.p.k. – zasadą swobodnej oceny dowodów. Ustalenia faktyczne tylko wtedy nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione są na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest z wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd ma przy tym prawo dać wiarę wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego, uznać je częściowo za wiarygodne lub odrzucić je w całości, byleby stanowisko swoje w tym przedmiocie należycie i przekonywująco uzasadnił, a ocena tego dowodu była wszechstronna i wnikliwa, zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i zebranymi w sprawie dowodami (tezy 6 i 7 do art. 7 k.p.k. w Komentarzu do Kodeksu postępowania karnego pod red. prof.

Zbigniewa Gostyńskiego, tom I, str. 171 – 172, Dom Wydawniczy ABC, 1998). Także skarżący, który zmierza do podważenia zasadności rozstrzygnięcia poprzez zanegowanie oceny dowodów stanowiących jego podstawę, winien wykazać jakich konkretnie uchybień dopuścił się Sąd meriti w kontekście zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceniając zgromadzony materiał dowodowy. Za oczywiście niewystarczające należy uznać samo przeciwstawienie dowodom, na których oparł się sąd orzekający, występujących w sprawie dowodów przeciwnych, jeśli przy tym nie zostanie wykazane, że to właśnie owe dowody przeciwne, ocenione w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego, winny uzyskać walor wiarygodności, zaś dowody stanowiące podstawę ustaleń sądu, w świetle tych samych zasad, są tego waloru pozbawione.

Zarzut obrazy art. 410 k.p.k. z uwagi na zaniechanie analizy całego zebranego w sprawie materiału dowodowego może być uwzględniony jedynie wtedy, gdy dotyczy on pominięcia dowodów o istotnym znaczeniu dla wydanego rozstrzygnięcia.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz

do wykazania, jakich mianowicie konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (teza 19 do art. 438 k.p.k. w cyt. wyżej Komentarzu, tom II, str. 461 – 462).

Sąd Okręgowy ustalił, że oskarżony:

- w dniu 16 maja 2011 r. spotkał się z Z. G. i przekazał mu podrobione potwierdzenia przelewów z prowadzonego przez (...) Bank (...) rachunku bankowego nr (...), S.A. zaliczek na podatek dochodowy, mających miejsce w dniach 20 kwietnia 2010 r. – 20 kwietnia 2011 r. oraz składek ubezpieczeniowych do ZUS, mających miejsce w dniach 7 kwietnia 2010 r. – 7 kwietnia 2011 r.,
- w dniu 2 lipca 2011 r. spotkał się z P. L., któremu również przekazał podrobione potwierdzenia przelewów z powyższego rachunku bankowego przelewów zaliczek na podatek dochodowy w dniach 17 maja i 16 czerwca 2011 r.

Jednocześnie Sąd Okręgowy ustalił, że na otrzymanych dokumentach Z. G. i P. L. złożyli niezgodne z prawdą oświadczenia, że zostały one w ich obecności wydrukowane z systemu bankowości elektronicznej.

Bezspornym jest, że powyższe dokumenty zostały podrobione gdyż przelewy wskazanych w nich kwot nie miały miejsca. Nie jest zatem prawdą, że w obecności Z. G. i P. L. mogło dojść do ich wydrukowania z systemu

bankowośćo elektronicznej. Znalazły się one jednakże w dokumentacji gromadzonej przez Bank w związku z ubieganiem się przez M. P. (1) i A. P. o udzielenie kredytu konsolidacyjnego. Sąd Okręgowy w oparciu o o wyjaśnienia A. P. ustalił, że jej rola w przestępstwie ograniczyła się do podpisania wniosków kredytowych zawierających nierzetelne informacje o uzyskiwanych dochodach. Koresponduje to z relacjami Z. G. i P. L., a także R. B., który zeznał, że oskarżony podczas spotkań rodzinnych opowiadał, iż ubiegając się o kredyt złożył do banku dokumenty zawierające nieprawdziwe informacje o wysokości dochodów. Nie do przyjęcia jest twierdzenie, że osoby uczestniczące w przyjmowaniu wniosków kredytowych lub biorące udział w ich rozpatrywaniu podrobiły wyżej wymienione wydruki, potwierdzające dokonanie przelewów i dołączyły je do gromadzonej dokumentacji. Tego rodzaju teza jest całkowicie dowolna i nie znajduje wsparcia w materiale dowodowym. Nie ma zatem podstaw do kwestionowania ustaleń Sądu pierwszej instancji, że wyżej wymienione druki przelewów zostały dostarczone przez oskarżonego, a Z. G. i P. L. nanieśli na nie nieprawdziwe adnotacje, iż w ich obecności zostały one wydrukowane z systemu bankowości elektronicznej. Oskarżony nie musiał przy tym wydruków zawozić do L., a mógł je przekazać w innym miejscu lub w inny sposób. Charakterystyczne w tym zakresie są zeznania złożone przez P. L. na rozprawie. Stwierdził on wówczas: „Te dokumenty, które stanowiły załącznik do wniosku jakoś, w jakiś sposób pojawiały się w biurze w L., ale nie pamiętam

czy były one przysyłane pocztą. Nie pamiętam czy jakieś dokumenty były składane przez klienta osobiście w L.” (k.1020 v.). Należy zaznaczyć, że poza sfalszowanymi przelewami oskarżony dostarczył też inne dokumenty, a mianowicie kopię podatkowej księgi przychodów i rozchodów za 2010 r i 2011 r. zaświadczenie z Urzędu Skarbowego (k. 108 – 109), (k. 129 – 153), kopię zeznania PIT – 36 L i PIT/B (k. 110 – 121). Podrobione dokumenty przelewów korespondują ze wskazanymi we wnioskach o udzielenie kredytu, nierzetelnymi oświadczeniami o uzyskiwanych dochodach. W wniosku kredytowym z dnia 7 lipca 2011 r. wskazano, że średni dochód z ostatnich 3 miesięcy wyniósł 73 488, 85 zł, a w wniosku z 27 kwietnia 2011 r. dochód ten określono na 70 000 zł. Tymczasem oskarżony w całym 2011 r. uzyskał dochód 20 430 zł (pismo Urzędu Skarbowego z 11 czerwca 2021 r.).

Sąd Okręgowy odnosząc się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do do poszczególnych dowodów wskazał, że zeznania Z. G. i P. L.: „nie wzbudziły zastrzeżeń Sądu, nie były również kwestionowane przez strony, zostały uznane za wiarygodne” (k. 11 uzasadnienia wyroku). Nie pozostaje to w kolizji z ustaleniami Sądu meriti, że w obecności wyżej wymienionych świadków nie doszło do sporządzenia wydruków przelewów z systemu bankowości elektronicznej. Ocena zeznań świadków odnosi się bowiem do złożonych przez nich relacji, a zarówno w postępowaniu sądowym jak i na rozprawie nie twierdzili oni, że przelewy zostały wydrukowane z systemu bankowości elektronicznej w ich obecności. Nie byli oni

natomiast w stanie wyjaśnić dlaczego na wydrukach przelewów nanieśli adnotacje, że wydruki z systemu bankowości elektronicznej sporządzono w ich obecności.

Dla zapadłego rozstrzygnięcia znaczenie ma ta część zeznań R. B., w której stwierdził on, że słyszał jak oskarżony w gronie rodzinnym opowiadał, iż ubiegając się o kredyt, złożył dokumenty zawierające nieprawdziwe informacje o uzyskiwanych dochodach. obrońca kwestionując wiarygodność zeznań złożonych przez R. B. nie wykazał dlaczego w powyższej części relacje tego świadka nie mogą być miarodajne.

Nie można podzielić stanowiska skarżącego, że przelewy zaliczek na podatek dochodowy i składek na rzecz ZUS nie miały żadnego lub istotnego znaczenia. Uprawdopodobniały przecież one zawarte we wnioskach kredytowych informacje o uzyskiwanych dochodach. Oskarżony składając wnioski kredytowe zawierające nierzetelne informacje o uzyskiwanych dochodach oraz wyżej opisane podrobione przelewy wprowadzał pokrzywdzony Bank w błąd co do swojej zdolności kredytowej i możliwości spłaty kredytu, a działania te miały na celu zawarcie umowy kredytowej.

Nie ulega jednocześnie wątpliwości, że rzetelna i skrupulatna analiza dokumentów, którymi dysponował pokrzywdzony Bank winna nasuwać wątpliwości osobom decydującym o przyznaniu kredytu co do jego zasadności i celowości. Skarżący w petitum i uzasadnieniu apelacji wskazuje na szereg

nieprawidłowości jakie miały miejsce., w tym min., że:

- z notatki z audytu przeprowadzonego w 2017 r. w Banku (...) S.A. wynika, że oskarżony nie posiadał rachunku firmowego, a analiza jego książki przychodów i rozchodów prowadzi do wniosku, iż winien taki rachunek posiadać z uwagi na wysokość obrotów (k. 257 – 263),

- z roboczej księgi przychodów i rozchodów wynika, że nie było wpłat do ZUS, a za miesiące listopad i grudzień 2010 r. wpłacono taki sam podatek przy różnych przychodach i kosztach (k. 409 – 409v.),

- w zaświadczeniu (...) Banku (...) S.A. wskazano inny numer rachunku niż ten z którego wykonywano przelewy do Urzędu Skarbowego i do ZUS (k.186).

Mające miejsce nieprawidłowości nie dają jednakże podstawy do twierdzenia, że zachowanie oskarżonego nie wyczerpuje znamion przypisanego mu czynu. Oskarżony wraz z A. P. złożył – o czym mowa wyżej – wnioski kredytowe zawierające nierzetelne informacje o uzyskiwanych dochodach, następnie oskarżony aktywnie uczestniczył w działaniach zmierzających do uzyskania kredytu i w tym celu złożył podrobione przelewy zaliczek na podatek dochodowy i opłat składek na rzecz ZUS oraz pobrał pieniądze z przyznanego kredytu. Tym samym całkowicie nieuprawnione jest zawarta w uzasadnieniu apelacji teza, że: „Oskarżeni mieli prawo oczekiwać, że instytucja finansowa, instytucja zaufania publicznego, jakim był Bank (...) przeprowadzi procedurę ich oceny jako przyszłych kredytobiorców w sposób, który

zapobiegnie podpisaniu umowy, której Państwo P. na jakimkolwiek etapie nie będą mogli wykonać” (str. 8 uzasadnienia apelacji).

Nie jest też prawdą, że zeznania PIT złożone przez oskarżonych podczas ubiegania się o udzielenie kredytu nie zostały dołączone przez pokrzywdzony Bank do akt sprawy. Do zawiadomienia o przestępstwie Bank dołączył bowiem zeznania PIT – 36 L za 2009 r i za 2010 r. z adnotacją Z. G. z 16 maja 2011 r. o ich zgodności z oryginałem (k. 110 – 121).

Nawiązując do kwestii dysponowania przez pokrzywdzony Bank, przy podejmowaniu decyzji kredytowej, operatem szacunkowym nieruchomości w M. przy ul. (...) z dnia 7 grudnia 2010 r. (k. 5 – 30), który nie był aktualny należy zauważyć, że w aktach znajduje się również operat z 8 lipca 2011 r. (k. 53 – 71).

Odnosząc się do antydatowania umowy kredytowej stwierdzić trzeba, że oświadczenie Dyrektora Regionalnego (...) Banku (...) z dnia 12 lipca 2011 r. dotyczy stwierdzenia, iż oskarżeni zgodnie z warunkami decyzji kredytowej założyli w Banku (...) rachunek osobisty i złożyli dyspozycję spłaty rat wynikających z umowy i związane jest ono z pismem oskarżonych będących dyspozycją pobierania rat z założonego rachunku w Banku (...) (k. 515).

Uwagi co do sposobu sporządzenia uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie stanowią podstawy do zmiany lub uchylecia zaskarżonego orzeczenia. Istniejące – zdaniem skarżącego – uchybienia nie stanowiły też przeszkody w sformułowaniu w wniesionym

środku odwoławczym szeregu zarzutów dotyczących wydanego rozstrzygnięcia. Nie można zatem mówić o naruszeniu z tego powodu prawa do obrony.

W odniesieniu do zarzutów zawartych w pkt 6 – 7.

Obraza prawa materialnego może być przyczyną odwoławczą jedynie wtedy, gdy ma charakter samoistny. Naruszenie prawa materialnego polega bowiem na jego wadliwym zastosowaniu (niezastosowaniu) w orzeczeniu, które oparte jest na trafionych i nie kwestionowanych ustaleniach faktycznych. Nie można mówić o obrazie prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów procesowych (teza 5 do art. 438 k.p.k. w Komentarzu do Kodeksu postępowania karnego pod red. prof. Zbigniewa Gostyńskiego, tom II, str. 458, Dom Wydawniczy ABC, 1998). Mając na uwadze powyższe należało przyjąć, że zarzuty zawarte w pkt 6 i w pkt 7 petitum apelacji dotyczą błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku.

Przestępstwo oszustwa z art. 286 § 1 k.k. jest przestępstwem kierunkowym, a warunkiem odpowiedzialności jest działanie (zaniechanie) sprawcy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Zamiar bezpośredni o szczególnym (ze względu na cel) zabarwieniu wymagany jest zarówno dla elementu „wprowadzenia w błąd”, jak i „wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania znaczenia przedsięwziętego działania” (teza 79 do art. 286 k.k. w Komentarzu

do Kodeksu karnego pod red. Andrzeja Wąska, tom II, str. 869, wyd. C.H. Beck Warszawa 2004). Dążenie sprawcy do osiągnięcia korzyści majątkowej może obejmować zarówno korzyść dla siebie jak i kogo innego (art. 115 § 1 k.k.). Określone w art. 297 § 1 k.k. przestępstwo oszustwa gospodarczego jest również przestępstwem umyślnym o charakterze kierunkowym, którego sprawca musi wiedzieć, że przedkłada fałszywe lub poświadczające nieprawdę dokumenty, lub złożyć nierzetelne pisemne oświadczenia w celu uzyskania pożyczki bankowej, kredytu lub innego świadczenia wymienionego w tym przepisie (teza 10 do art. 297 k.k. w Komentarzu do Kodeksu karnego pod red. Andrzeja Marka, str. 549, IV wydanie, LEX a Wolters Kluwer business 2007). W świetle uwag zawartych we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia ustalenia faktyczne, na których Sąd meriti w stosunku do oskarżonego M. P. (1) oparł ustalenia faktyczne są w pełni prawidłowe.

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku szczegółowo wykazał dlaczego czyn przypisany oskarżonemu zakwalifikowano na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r.

Sąd odwoławczy mógłby dokonać korekty kary orzeczonej wobec oskarżonego w przypadku stwierdzenia, że jest ona rażąco niewspółmierna w rozumieniu, o którym mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k. Ma to miejsce wtedy, gdy na podstawie okoliczności, które powinny mieć zasadniczy

wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary. Na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę w ocenie co do wymiaru kary, ale o różnicę tak zasadniczą, iż karę wymierzoną nazwać można byłoby – również w znaczeniu potocznym – rażąco niewspółmierną, tj. niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować. Zważywszy na wysoką społeczną szkodliwość czynu, którego dopuścił się oskarżony i wartość mienia będącego przedmiotem przestępstwa tego rodzaju sytuacja w odniesieniu do orzeczonej wobec oskarżonego kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat oraz kary 50 stawek dziennych grzywny po 100 zł stawka, nie ma miejsca.

W świetle powyższych rozważań zarzuty zawarte w apelacji obrońcy nie można było uznać za zasadne.

Wniosek

zmiana zaskarżonego wyroku poprzez:

- uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie
- wymierzenie łagodniejszej kary i łagodniejszych warunków poddania oskarżonego próbie na podstawie art. 70 § 1 k.k.

zasadne
częściowo zasadne
niezasadne

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.	
Z przyczyn wskazanych wyżej wnioski zawarte w apelacji nie mogły zostać uznane za zasadne.	

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.	
ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot utrzymania w mocy
Zawarte w zaskarżonym wyroku rozstrzygnięcie o uznaniu oskarżonego M. P. (1) za winnego popełnienia przypisanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.	
Powody utrzymania zaskarżonego wyroku w mocy wobec oskarżonego M. P. (1) zostały szczegółowo przedstawione w pkt 3 niniejszego uzasadnienia.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	

1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia.		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		

5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia.		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
M. P. (1)	II	Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 636 § 1 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt 4 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) obciążano oskarżonego kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze, w tym opłatą.

PODPIS
Ewa Jethon Adam Wrzosek Katarzyna Capałowska

1.3 Granice zaskarżenia	

Wpisać kolejny numer załącznika 1			
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego M. P. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	orzeczenie o winie		
1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana